

GOZD

Kajetan Kovič

Obstal sem. Zablodil sem v gozdu.
Nikjer ni videti konca gostih dreves.
Kot v pravljici Janko in Metka,
Kot petek med dnevi.
Gledam metuljev samotnih samotni ples.

Hrapava trava preganja nestrpna kopita.
Zakon črede je močno zapisan v nagon.
Je otroški spomin na potoke,
zavetje pred smrtjo,
je pred očmi teme dobrotljivi zaslon.

Sami gredo le volkovi in ranjeni sloni
tihe, samotne doline smrti iskat.
Do roba polni spoznanja,
do roba tišine
mirno prestopajo starodavni prepad.

Obstal sem v temi. Je zavetrje blizu?
Nekje je čistina in voda in sončni prod.
Napil se bom luči kot mleka.
Kot sladke nedelje.
Gozd me obkroža kot velik, sovražen plot.

ZELENA PESEM

Kajetan Kovič

List se nagiba k listu, trava k travi,
v gozdu mesečni jelen košuto sledi,
prožno telo je ladja v zeleni poplavi,
v žilah šumijo potoki smaragdne krvi.

Močno in sladko dišijo presna zelišča,
kose in škorce napaja godba vrtov,
grmi so vodometi zelenega blišča,
reke kipe med kolena napetih bregov.

Šipek poganja rožnate bradavice.
Zrak je ženitve v bukovih krošnjah pijan.
Jelen beži po sveži sledi samice
in po kopitih ga tolče zeleni dan.

Z I D A M

K a j e t a n K o v i č

Zidam stavbo duše.
Velik kvader vetra.
Velik kvader ognja.
Velik kvader vode.
Velik kvader zemlje.
Zidam stolp mesa.

Zidam korenine.
Zemlja me zasipa.
voda me zaliva.
ogenj me požira,
veter me spodnaša.
Moram do neba.

Zidam svojo bitko.
Duša hoče ogenj.
usta zrno vode,
duša hoče veter.
noga krpo zemlje.
Branim slednjo ped.

Zidam domišljijo?
Zidam votle kvadre?
Stavbo za stoletja?
Hišo za potrese?
Tempelj za bogove?
Streho za ljudi?

Zidam školjko bitja.
Med ostmi vprašajev
lomim iz drobovja
kvadre elementov
in čeprav je muka,
zidam, ker je slast.